

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

CZWARTA SEKCJA

SPRAWA MAZGAJ przeciwko POLSCE

(Skarga nr 41656/02)

WYROK

STRASBURG

21 września 2010 roku

*wyrok ten stanie się ostateczny zgodnie z warunkami określonymi w Artykule 44 § 2 Konwencji.
Wyrok ten może podlegać korekcie wydawniczej.*

W sprawie Mazgaj przeciwko Polsce,

Europejski Trybunał Praw Człowieka (Sekcja Czwarta), zasiadając jako Izby w składzie:

Nicolas Bratza, *Przewodniczący*,

Lech Garlicki,

Giovanni Bonello,

Ljiljana Mijović,

David Thór Björgvinsson,

Ledi Bianku,

Mihai Poalelungi, *sędziowie*,

oraz Lawrence Early, *Kanclerz Sekcji*,

Obradując na posiedzeniu zamkniętym w dniu 31 sierpnia 2010 roku,

Wydaje następujący wyrok, który został przyjęty w tym dniu:

POSTĘPOWANIE

1. Sprawa wywodzi się ze skargi (nr 41656/02) przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej, wniesionej w dniu 8 czerwca 2001 roku do Trybunału na podstawie Artykułu 34 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności ("Konwencja") przez dwóch obywateli Polski, Pana Adama Mazgaja oraz jego syna, Pana Grzegorza Mazgaja („skarżący”).
2. Skarżący byli reprezentowani przez pana S. Kotulę, prawnika prowadzącego praktykę w Lublinie. Rząd polski ("Rząd") był reprezentowany przez swojego Przedstawiciela, pana J. Wołasiewicza z Ministerstwa Spraw Zagranicznych.
3. W dniu 25 maja 2009 roku Przewodniczący Czwartej Sekcji Trybunału postanowił zakomunikować Rządowi o wniesieniu skargi. Ponadto zgodnie z Artykułem 29 ust. 3 Konwencji Trybunał zdecydował o łącznym rozpoznaniu zarówno dopuszczalności skargi, jak i jej meritum.
4. W dniu 24 września 2009 roku Rząd wystąpił do Trybunału z wnioskiem o rozdzielenie zarzutów skarżących.
5. W dniu 22 października 2009 roku Trybunał uznał prośbę Rządu i zdecydował o wyłączeniu zarzutów Adama Mazgaja („skarżący”) z reszty skargi.
6. Skarżący zarzucił, w szczególności, że ograniczenia dotyczące kontaktów z członkami bliskiej rodziny podczas jego aresztowania stanowiły naruszenie jego prawa do poszanowania życia rodzinnego na podstawie Artykułu 8 Konwencji.

FAKTY

I. OKOLICZNOŚCI SPRAWY

7. Skarżący urodził się w 1928 roku i mieszka we Włodawie.

A. Zatrzymanie i aresztowanie skarżącego

8. W dniu 28 czerwca 2000 roku Sąd Rejonowy w Rzeszowie zastosował wobec skarżącego tymczasowe aresztowanie na okres dwóch miesięcy. Sąd oparł się na oświadczeniu złożonym 27 czerwca 2000 roku przez umysłowo chorego syna skarżącego, G.M., który oskarżył go o zabójstwo. Sąd odwołał się również do prawdopodobieństwa, że skarżącemu zostanie wymierzona surowa kara.
9. W bliżej nieokreślonym dniu skarżący złożył zażalenie, prosząc o złagodzenie zastosowanego wobec niego środka zapobiegawczego. Powołał się na swój wiek (miał w tamtym czasie 72 lata) oraz fakt, iż był w trakcie leczenia.
10. W dniu 12 lipca 2000 roku Sąd Okręgowy w Rzeszowie, opierając się na tych samych podstawach co Sąd Rejonowy, utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy.
11. W dniu 23 sierpnia 2000 roku Prokuratur Okręgowy w Rzeszowie złożył do sądu wniosek o przedłużenie stosowania tymczasowego aresztowania wobec skarżącego.
12. W dniu 25 sierpnia 2000 roku Sąd Rejonowy w Rzeszowie uwzględnił wniosek i przedłużył stosowanie tymczasowego aresztowania wobec skarżącego o kolejny miesiąc, tj. do dnia 28 września 2000 roku.
13. W bliżej nieokreślonym dniu obrońca skarżącego wniósł zażalenie na to postanowienie.
14. W dniu 12 września 2000 roku Sąd Okręgowy w Rzeszowie utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. Sąd dostrzegł, iż jedynym dowodem przeciwko skarżącemu jest oświadczenie jego syna, którego poddano badaniu psychiatrycznemu. Podkreślił jednakże, że zgodnie z wnioskami opinii psychiatrycznej, stan zdrowia psychicznego syna skarżącego uległ poprawie. Sąd powołał się także na ryzyko, że skarżący może utrudniać postępowanie.
15. Sąd Okręgowy w Rzeszowie, opierając się na tych samych podstawach co poprzednio, w dniu 22 września 2000 roku przedłużył stosowanie tymczasowego aresztowania wobec skarżącego o trzy miesiące, a następnie w dniu 22 grudnia 2000 roku o kolejne trzy miesiące.
16. Skarżący i jego obrońca zaskarżyli ostatnie postanowienie.
17. W dniu 18 stycznia 2001 roku Sąd Apelacyjny w Rzeszowie postanowił uchylić tymczasowe aresztowanie wobec skarżącego. Sąd odniósł się do opinii psychiatrycznej z

2 stycznia 2001 roku dotyczącej syna skarżącego i stwierdził, iż jego zeznania nie mogą zostać uznane za wiarygodny dowód.

B. Postępowanie karne przeciwko skarżącemu

18. W dniu 20 grudnia 2001 roku Sąd Okręgowy w Rzeszowie wydał orzeczenie uniewinniające skarżącego.
19. W bliżej nieokreślonym dniu Prokurator Okręgowy w Rzeszowie wniósł apelację od tego orzeczenia.
20. W dniu 9 maja 2002 roku Sąd Apelacyjny w Rzeszowie utrzymał w mocy wyrok sądu pierwszej instancji.

C. Postępowanie o odszkodowanie za oczywiście bezpodstawne aresztowanie skarżącego

21. W bliżej nieokreślonym dniu skarżący zgłosił w Sądzie Okręgowym w Rzeszowie żądanie przyznania mu odszkodowanie za oczywiście bezpodstawne aresztowanie przez Sąd Rejonowy w Rzeszowie.
22. W bliżej nieokreślonym dniu Sąd Okręgowy w Rzeszowie wydał orzeczenie, od którego skarżący wniósł apelację.
23. W dniu 22 grudnia 2004 roku Sąd Apelacyjny w Rzeszowie przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.
24. W dnia 29 czerwca 2005 roku Sąd Okręgowy w Rzeszowie przyznał skarżącemu odszkodowanie w wysokości 10,360 zł.
25. Skarżący odwołał się od tego orzeczenia, zarzucając, iż wytyczne Sądu Apelacyjnego, który przekazał sprawę do ponownego rozpoznania, nie zostały uwzględnione.
26. 22 września 2005 roku Sąd Apelacyjny w Rzeszowie uwzględnił częściowo apelację, zmienił wyrok sądu pierwszej instancji i zwiększył wysokość odszkodowania do 10,809 zł. Sąd uznał, że odszkodowanie powinno także obejmować koszty z tytułu dojazdów członków rodziny skarżącego na widzenia z nim.

D. Ograniczenia dotyczące kontaktów skarżącego z rodziną

27. W dniu 10 lipca 2000 roku J.M., żona skarżącego i R.M., drugi syn skarżącego, złożyli do Prokuratury Okręgowej w Rzeszowie wniosek o zezwolenie na widzenie ze skarżącym. Zwrócili się także o informacje dotyczące stanu zdrowia skarżącego.
28. Według skarżącego prokurator nie odniósł się do ich wniosku.

29. W dniu 3 sierpnia 2000 roku pełnomocnik skarżącego zwrócił się do Prokuratora Okręgowego w Rzeszowie z wnioskiem o zezwolenie na widzenie skarżącego się z żoną i synem. Powołał się na wiek i stan zdrowia skarżącego.
30. W dniu 17 sierpnia 2000 roku Prokurator Okręgowy w Rzeszowie odmówił skarżącemu zezwolenia na osobisty kontakt z rodziną. Odmowa została uzasadniona z dobrem toczącego się śledztwa.
31. W dniu 21 września 2000 roku J.M. i R.M. ponownie zwrócili się o zezwolenie na widzenie ze skarżącym. Stwierdzili, że od prawie trzech miesięcy odmawiano im osobistego kontaktu z bliskim członkiem rodziny. Najwyraźniej ich prośba pozostała bez odpowiedzi.
32. Zgodnie z ustaleniami Sądu Apelacyjnego, który badał kwestię wizyt rodziny skarżącego w więzieniu, w celu obliczenia ich kosztów podróży, syn skarżącego dwukrotnie odwiedził go w oddziale szpitalnym Aresztu Śledczego w Krakowie: w dnia 14 października 2000 roku i 18 listopada 2000 roku, a także jeden raz w Areszcie Śledczym w dnia 7 stycznia 2001 roku. Żonie skarżącego zezwolono na widzenie z męża w dniu 14 stycznia 2001 roku.

II. WŁAŚCIWE PRAWO KRAJOWE

A. Kodeks karny wykonawczy

33. Artykuł 217 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego z 1997 roku, w wersji obowiązującej w owym czasie, stanowił:

„Tymczasowo aresztowany może uzyskać widzenie po wyrażeniu zgody przez organ, do którego dyspozycji pozostaje; korespondencja tymczasowo aresztowanego podlega cenzurze tego organu, chyba że organ ten zarządzi inaczej.”

B. Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 2 lipca 2009 roku (nr K.1/07)

34. Orzeczenie zapadło w wyniku uwzględnienia skargi konstytucyjnej złożonej przez Rzecznika Praw Obywatelskich, zarzucającej iż artykuł 217 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego jest niezgodny z szeregiem postanowień konstytucyjnych, w tym zasadą ochrony życia prywatnego i rodzinnego (Artykuł 47 Konstytucji), zasadą proporcjonalności (Artykuł 31 § 3 Konstytucji), Artykułem 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i Artykułem 37 Konwencji ONZ o Prawach Dziecka. Wyrok Trybunału Konstytucyjnego wszedł w życie w dniu 8 lipca 2009 roku, po opublikowaniu w Dzienniku Ustaw.
35. Trybunał Konstytucyjny orzekł, że artykuł 217 § 1, w zakresie, w jakim nie określił przyczyn odmowy zezwolenia na widzenie z rodziną w areszcie, był niezgodny z powyższymi przepisami. Trybunał orzekł, że przepis ten nie określa w sposób wystarczająco jasny ograniczeń konstytucyjnego prawa zatrzymanego do ochrony życia prywatnego i rodzinnego. Trybunał uznał również, że artykuł 217 § 1 był niezgodny z

Konstytucją w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości odwołania się od decyzji prokuratora o odmowie wizyty rodziny podczas tymczasowego aresztowania.

C. Nowelizacje Kodeksu karnego wykonawczego

36. W dniu 5 listopada 2009 roku parlament przyjął nowelizację artykułu 217 Kodeksu karnego wykonawczego. W szczególności, dodane zostały paragrafy 1a – 1f. Przepisy te przewidują w szczególności, że osadzony ma prawo do co najmniej jednego widzenia w miesiącu z osobą należącą do kręgu jego najbliższych. Ponadto wskazane przepisy wyraźnie określają warunki odmowy wyrażenia zgody na widzenie oraz zapewniają procedurę odwoławczą od takiej odmowy. Zmiany weszły w życie w dniu 8 czerwca 2010 roku.

PRAWO

I. ZARZUT NARUSZENIA ARTYKUŁU 8 KONWENCJI

37. Skarżący zarzucił, iż ograniczenia jego prawa do widzenia się z rodziną podczas jego aresztowania były niezgodne z Artykułem 8 Konwencji, który stanowi:

1. „Każdy ma prawo do poszanowania swojego życia prywatnego i rodzinnego, swojego mieszkania i swojej korespondencji.
2. Niedopuszczalna jest ingerencja władzy publicznej w korzystanie z tego prawa, z wyjątkiem przypadków przewidzianych przez ustawę i koniecznych w demokratycznym społeczeństwie z uwagi na bezpieczeństwo państwowe, bezpieczeństwo publiczne lub dobrobyt gospodarczy kraju, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwom, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności innych osób.”

A. Status skarżącego jako ofiary.

38. Według Rządu, skarżący przestał być ofiarą zarzuconego naruszenia Konwencji wskutek otrzymania odszkodowania za oczywiście bezpodstawne aresztowanie, przyznanego mu przez Sąd Apelacyjny dnia 22 września 2005 roku. Rząd stwierdził, iż skoro władze krajowe przyznały, że aresztowanie było bezpodstawne i skarżący otrzymał odszkodowanie, całość jego żądań została zaspokojona.

39. Skarżący do tego się nie odniósł.

40. Zgodnie z Artykułem 34 Konwencji „Trybunał może przyjmować skargi każdej osoby ... która uważa, że stała się ofiarą naruszenia przez jedną z Wysokich Układających się Stron praw zawartych w Konwencji lub jej Protokołach...”

41. Trybunał przypomina, że w pierwszej kolejności do władz krajowych należy naprawienie każdego zarzucanego naruszenia Konwencji. W związku z tym pytanie, czy wnioskodawca może powoływać się na posiadanie statusu ofiary domniemanego naruszenia jest istotne na wszystkich etapach postępowania na podstawie Konwencji (zob. *E. przeciwko Austrii*, nr 10668/83, decyzja Komisji z dnia 13 maja 1987 roku, Decyzje i raporty 52, str. 177).

42. Trybunał podtrzymuje ponadto, że decyzja lub środek korzystne dla skarżącego nie są, co do zasady, wystarczające do pozbawienia go statusu „ofiary”, chyba, że krajowe organy przyznają, wprost lub też pośrednio, że doszło do naruszenia Konwencji, oraz zapewnią za nie zadośćuczynienie (*Amuur p. Francji*, wyrok z dnia 25 czerwca 1996 r., *Reports of Judgments and Decisions* 1996-III, str. 846, § 36; *Dalban p. Rumunii* [GC], nr 28114/95, § 44, ECHR 1999-VI;)

43. Odnosząc się do faktów niniejszej sprawy, Trybunał przyjmuje do wiadomości, że skarżący otrzymał rekompensatę za oczywiście bezpodstawne aresztowanie i że odszkodowanie to w części składało się z kosztów podróży związanych z wizytami rodziny skarżącego w areszcie (zob. par. 32 powyżej). Jednakże, w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego nic nie wskazuje na to, że odszkodowanie stanowiło zadośćuczynienie za ograniczenie skarżącemu kontaktów z rodziną. Co więcej, wypłata odszkodowania nie wiąże się z potwierdzeniem rzekomego naruszenia.

44. Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, należy przyjąć, iż skarżący może nadal twierdzić, że jest ofiarą naruszenia Artykułu 8 Konwencji.

45. Trybunał uważa, że skarga nie jest oczywiście nieuzasadniona w rozumieniu Artykułu 35 ust. 3 Konwencji. Stwierdza ponadto, iż nie jest niedopuszczalna z jakichkolwiek innych powodów. Musi być zatem uznana za dopuszczalną.

B. Meritum skargi

1. Argumenty przed Trybunałem.

46. Skarżący podniósł, że ograniczenia, którymi objęto jego osobisty kontakt z rodziną stanowiły naruszenie Artykułu 8 Konwencji. Zwrócił uwagę, że ani jego żona, ani jego syn nie byli świadkami w postępowaniu o którym mowa, że władze nigdy nie wyjaśniły przyczyn odmowy kontaktu, że nie wzięto pod uwagę jego wieku i że wprowadzone ograniczenia nie były niezbędne do zabezpieczenia prawidłowego biegu postępowania.

47. Rząd nie wypowiedział się co do istoty niniejszej skargi.

2. Ocena Trybunału.

(a) Zasady ogólne.

48. Trybunał podkreśla, że tymczasowe aresztowanie, jak każdy inny środek pozbawiający jednostkę wolności, zawiera w sobie nieodłączne ograniczenie życia rodzinnego. Jednakże, podstawowym elementem prawa tymczasowo aresztowanego do poszanowania jego życia rodzinnego jest umożliwienie mu kontaktu przez władze więzienne, lub jeśli zajdzie taka potrzeba pomoc w utrzymaniu kontaktu z jego najbliższą rodziną (zobacz, *mutatis mutandis*, *Messyna przeciwko Włochom* (nr 2) nr 25498/94, § 61, 28 września 2000 roku).

49. Takie restrykcje, jak ograniczenia w liczbie widzeń członków rodziny, nadzór nad odwiedzinami i, jeśli jest to usprawiedliwione rodzajem przestępstwa, poddanie zatrzymanego specjalnemu reżimowi więziennemu lub specjalnym warunkom, w jakich odbywają się

odwiedziny, stanowią ingerencję w prawo skarżącego chronione Artykułem 8, ale nie są same w sobie naruszeniem tego przepisu. (ibid. §§ 62-63; zob. także *Kucera przeciwko Słowacji*, nr 48666/99, §§ 127-128, 17 lipca 2007 roku).

50. Trybunał przypomina, że każde ograniczenie tego rodzaju musi być stosowane „w zgodzie z ustawą”, musi mieć na celu osiągnięcie jednego lub więcej celów określonych w paragrafie 2 i dodatkowo musi być uzasadnione jako „konieczne w społeczeństwie demokratycznym” (zob. *DG przeciwko Irlandii*, nr 39474/98, § 104, 16 maja 2002 roku). Środek będzie zgodny z prawem, jeśli spełnia trzy warunki. Po pierwsze, musi mieć podstawy w prawie krajowym. Po drugie, prawo musi być odpowiednio dostępne: obywatel musi mieć możliwość rozeznania, jakie zasady prawne mające zastosowanie do danej sprawy są odpowiednie w danych okolicznościach. Wreszcie, normy nie można uznać za „prawo”, o ile nie została ona sformułowana z wystarczającą precyzją, tak aby umożliwić obywatelom panowanie nad swoim zachowaniem: musi być w stanie – jeśli zajdzie potrzeba po zasięgnięciu porady - przewidzieć, w stopniu, który jest uzasadniony w danych okolicznościach, konsekwencje, jakie dane działanie może za sobą pociągnąć (zob. *Onoufriou przeciwko Cyprowi*, nr 24407/04, § 93, 7 stycznia 2010 roku).

(b) Zastosowanie powyższych zasad do niniejszej sprawy

(i) Istnienie naruszenia.

51. Trybunał stwierdza na początku, że skarżący został zatrzymany dnia 28 czerwca 2000 roku. Syn skarżącego mógł go odwiedzić po raz pierwszy dopiero 14 października 2000 roku, czyli niemal cztery miesiące po jego aresztowaniu. Następnie, odwiedził go dwukrotnie: w dniach 18 listopada 2000 roku i 7 stycznia 2001 roku. Żona skarżącego odwiedziła go jedynie w dniu 14 stycznia 2001 roku, czyli około sześciu miesięcy po jego aresztowaniu (zob. par. 32 powyżej).

52. Trybunał stwierdza ponadto, że na mocy decyzji z dnia 17 sierpnia 2000 roku wydanej przez Prokuratora Okręgowego w Rzeszowie, odmówiono zgody na osobisty kontakt skarżącego z rodziną. Odmowa uzasadniona była dobrem toczącego się śledztwa.

53. Trybunał stwierdza także, że Rząd wołał nie wyrażać swojej opinii dotyczącej meritum sprawy. W szczególności nie kwestionował, że ograniczenie skarżącemu możliwości osobistego kontaktu z rodziną stanowiło „ingerencję” w jego prawo do poszanowania życia rodzinnego. Trybunał nie widzi powodu, by twierdzić przeciwnie.

(ii) Czy ingerencja była „zgodna z prawem”

54. Trybunał stwierdza, że zaskarżony środek został zastosowany na podstawie artykułu 217 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego. Trybunał zauważa ponadto, że przepis ten, w wersji obowiązującej w owym czasie, dawał właściwemu organowi (prokuratorowi lub sądowi) prawo do udzielenia zgody na widzenie z rodziną w więzieniu. Przepisy jednak nie zawierały szczegółowych informacji dotyczących warunków udzielania takiego zezwolenia, nie zawierały wskazówek, na jakiej podstawie władze mogły podjąć decyzję odnośnie, czy odmowy zgody na widzenie w konkretnym przypadku i jakie czynniki mogą mieć znaczenie dla wydania takiej decyzji. Ponadto przepisy te nie przewidywały możliwości odwołania się od decyzji

odmawiającej zgody na widzenie, a od władz nie wymagały wskazania zainteresowanym osobom uzasadnienia dla ich decyzji. Decyzja była więc pozostawiona do absolutnego uznania władz.

55. W związku z tym Trybunał stwierdza, że w dniu 2 lipca 2009 roku Trybunał Konstytucyjny uznał artykuł 217 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego za niekonstytucyjny (zob. par. 34 i 35 powyżej).

56. Ponadto Trybunał zauważa, że uprzednio już stwierdzał, iż artykuł 217 § 1 Kodeksu karnego wykonawczego nie wskazywał wystarczająco jasno zakresu i sposobu wykonywania dyskrecjonalnych uprawnień przyznanych właściwym organom związanych z ograniczaniem prawa do widzeń (zob. *Wegera przeciwko Polsce*, nr 141/07, § 74-75, 19 stycznia 2010 roku). Uznawał także, że nieuzasadniona odmowa wydania zgody na widzenie z członkami rodziny w areszcie jest niezgodna z prawem (zob. *Gradek przeciwko Polsce*, nr 39631/06, § 48, 8 czerwca 2010 roku).

57. W niniejszej sprawie uzasadnienie odmowy było abstrakcyjne; ogólna formuła zastosowana przez Prokuratora Okręgowego (zob. par. 30 powyżej) w rzeczywistości nie ujawniała jakichkolwiek szczególnych przyczyn odmowy. W związku z tym Trybunał stwierdza, że odmowa wydania zgody na widzenie z członkami rodziny w areszcie w przypadku skarżącego nie była zgodna z prawem. Doszło więc do naruszenia Artykułu 8 ust. 1 Konwencji. Z tego powodu nie jest konieczne ustalenie, czy inne warunki określone w Artykule 8 ust. 2 zostały spełnione.

II. INNE ZARZUTY NARUSZENIA KONWENCJI

58. Skarżący zarzucił także na podstawie Artykułu 8 Konwencji, iż jego życie rodzinne zostało zrujnowane, gdyż szczegóły sprawy zostały opublikowane w lokalnej prasie. Zarzucił ponadto, że został aresztowany jedynie na podstawie oświadczeń złożonych przez jego chorego umysłowo syna i że nie było przeciwko niemu żadnych innych dowodów.

59. Trybunał stwierdza, że te zarzuty na podstawie Artykułu 8 pozostają poza właściwością podmiotową ustanowioną na podstawie Konwencji. Odpowiedzialność za skutki artykułów prasowych nie może być przypisywana państwu.

60. W odniesieniu do zarzutu dotyczącego podstaw tymczasowego aresztowania skarżącego, Sąd Okręgowy w Rzeszowie orzeczeniem z dnia 12 września 2000 roku utrzymał w mocy decyzję o przedłużeniu zatrzymania skarżącego, przy czym uwzględnił fakt, iż jedyną podstawą tymczasowego aresztowania skarżącego były zeznania jego chorego psychicznie syna (zob. par. 14 powyżej). Jednakże w dniu 18 stycznia 2001 roku skarżący został zwolniony z aresztu, a następnie uniewinniony wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 20 grudnia 2001 roku, a w dniu 27 września 2005 roku, przyznane została mu odszkodowanie za oczywiście niesłuszne tymczasowe aresztowanie. W związku z tym Trybunał uważa, że w odniesieniu do skargi na podstawie Artykułu 5 ust. 1 (c), skarżący nie może już być uznany za ofiarę naruszenia Konwencji. Wynika z tego, że zarzut ten należy uznać za oczywiście nieuzasadniony zgodnie z Artykułem 35 ust. 3 i 4 Konwencji.

III. ZASTOSOWANIE ARTYKUŁU 41 KONWENCJI.

61. Artykuł 41 Konwencji przewiduje:

„Jeśli Trybunał stwierdzi, że nastąpiło naruszenie Konwencji lub jej Protokołów oraz jeśli prawo wewnętrzne zainteresowanej Wysokiej Układającej się Strony pozwala tylko na częściowe usunięcie konsekwencji tego naruszenia, Trybunał orzeka, gdy zachodzi potrzeba, słuszne zadośćuczynienie pokrzywdzonej stronie.”

A. Szkoda

62. Skarżący domagał się 16,000 euro (EUR) za szkodę niemajątkową.

63. Rząd zakwestionował to żądanie.

64. Trybunał stwierdza, że skarżący poniósł szkodę niematerialną; przyznaje mu zatem 1,500 euro w związku z naruszeniem art. 8 Konwencji.

B. Koszty i wydatki

65. Pełnomocnik skarżącego domagał się także 3,355 zł tytułem kosztów i wydatków poniesionych przed Trybunałem.

66. Rząd nie odniósł się do tego żądania.

67. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału, skarżący jest uprawniony do otrzymania zwrotu kosztów oraz wydatków w takim zakresie w jakim wykazał, że były one rzeczywiście i konieczne poniesione i były uzasadnione co do wysokości. W niniejszej sprawie, Trybunał mając wzgląd na przedstawione dokumenty i powyższe kryteria, uznaje za zasadne przyznać pełną żadaną kwotę tytułem zwrotu kosztów i wydatków za postępowanie przed wszystkimi organami.

.

C. Odsetki za zwłokę

68. Trybunał uważa za właściwe, aby odsetki za zwłokę były oparte na marginalnej stopie procentowej Europejskiego Banku Centralnego plus trzy punkty procentowe

Z TYCH PRZYCZYN, TRYBUNAŁ JEDNOGŁOŚNIE

1. *Uznaje* skargę na podstawie art. 8 Konwencji w zakresie dotyczącym ograniczenia prawa do widzeń skarżącego za dopuszczalną, a pozostała część skargi za niedopuszczalną;
2. *Uznaje*, że doszło do naruszenia art. 8 Konwencji w zakresie dotyczącym ograniczenia prawa do widzeń skarżącego;
3. *Uznaje*
 - (a) że pozwane Państwo ma wypłacić skarżącemu, w terminie trzech miesięcy od dnia, kiedy wyrok stanie się prawomocny zgodnie z art. 44 ust. 2 Konwencji, następujące kwoty przeliczone na walutę polską po kursie obowiązującym w dniu zapadnięcia rozstrzygnięcia:

- (i) 1,500 euro (tysiąc pięćset euro) z tytułu szkód niematerialnych oraz równowartość podatku, który może zostać nałożony na powyższą kwotę;
 - (ii) 865 euro (osiemset sześćdziesiąt pięć euro) tytułem kosztów i wydatków oraz równowartość podatku, który może zostać nałożony na powyższą kwotę;
- (b) że po upływie wyżej wspomnianych trzech miesięcy do momentu zapłaty będą płatne zwykłe odsetki według stopy procentowej równej krańcowej stopie Europejskiego Banku Centralnego stosowanej w tym okresie, powiększonej o trzy punkty procentowe;

4. *Oddala* pozostałą część żądania skarżącego dotyczącą słusznego zadośćuczynienia

Sporządzono w języku angielskim, obwieszczone pisemnie dnia 21 września 2010 roku, zgodnie z Regulą 77 §§ 2 i 3 Regulaminu Trybunału.

Lawrence Early
Kanclerz Sekcji

Nicolas Bratza,
Przewodniczący